

За мене ли се съмва, господи,
за мене ли се мръква.
Все до моите очи денят не стига,
все със моите очи нощта не спи.

Или:

На М. М.

Не е малко
да не оставаш безизходно сам.

Аз все пак мисля, че Васил Чапразов е събрал всичко, което мисли за времето, за себе си, за промените, за идващото ново в следните стихове, които стоят на корицата на стихосбирката:

От Сливен съм.
Пъпът на вятъра,
камбаните и
циганите. Люлка
на три български
начала -
поезия, текстил
и бунтарство.
Ром съм.

Не би могъл да се проумее скокът в терминологията - „циганите“ и заключението „ром съм“ . Може би това е опитът да се унищожи вековната орисия и да се тръгне към новото с това ново и все още непопулярно за българския народ название. Може би това е вече една нова личност. Може би. Но всичко добро е разрешено.

Чапразов пише в началото на стихосбирката си: “Няма ни. В пътя и в сметките. Дори в музиката. В историята. Пропуснали са... Забравили са ни. Тези, дето пишат. Но не и дето правят. Те помнят.”

При В. Чапразов това вече не е възгласът на катунарите и на циганите. При него промяната е станала. Това е вече възгласът на един свободен ром, с въпроси и с отговор, където той заявява:

И сякаш целият ми род
бушуваше във мъжката ми сила.